

РЕШЕНИЕ

№ 6120

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 27.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8882** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от Р. Т. А., гражданин на Т., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 1869/19.8.2020 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорващия е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят иска отмяна на решението като незаконосъобразно Административният орган не е разгледал изложените факти относно основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец и по-специално – че е преследван в държавата по произход поради етническия му произход. Изводите относно държавата на произход са базирани на подход, който противоречи на методологията на Европейската служба за подпомагане на убежището към Европейската комисия. Не са посочени източници на информация, които са използвани.

Ответникът председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли да се отхвърли жалбата. Жалбоподателят е икономически емигрант, напуснал за да търси работа. Не е имал проблеми в други градове на страната.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на

международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорваният е роден на 22.2.1976 г. в [населено място], Т., туркмен по народност, разведен, атеист. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

В интервю за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че е туркмен; не е имал проблеми поради етническия си произход. Твърди, че е работил в държавата си по произход като държавен чиновник, като два пъти е бил осъждан на лишаване от свобода. Вторият път е бил помилван, през м.октомври 2007 г., след което е заминал за Турция и повече не се е връщал в Т.. В Турция е прекарал 13 г., като е имал адресна регистрация и разрешение за легално пребиваване, периодично подновявано. Твърди, че е работел нелегално, тъй като му е била нужна виза. През м. юли или август 2019 г. е бил задържан в затвор в И., а после прехвърлен в затвор от отворен тип в [населено място], откъдето избягал на 29.2.2020 г., откъдето пристигнал България.

В административната преписка се съдържа справка № МД-290/27.5.2020 г., съдържаща анализ на актуалната обстановка в Т.. Видно от тази справка, страната е слабо развита икономически. Условието за религиозните свободи са сред най-мрачните. Правителството затваря противници на военната служба „по съвест“. Забранено е тегленото на пари в брой в чужда валута.

Представена е и справка № МД-367/13.6.2019 г., съдържаща анализ на актуалната обстановка в Турция. Видно от тази справка, се описва правната рамка на бежанския статут.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне Т. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган /така заповед № РД 05-392/30.6.2020 г./, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност,

принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост.

В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване. Твърденията на оспорващия пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Изложените твърдения са общи и не са конкретизирани по време място и други белези.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

Както самият жалбоподател е посочил, той е напуснал страната си по произход след като е изтърпял /частично/ две присъди лишаване от свобода. След това е заминал за Турция, където също е бил осъден и е избягал от затвора.

Посочените обяснения, доколкото съдържат неизгодни за жалбоподателя факти следва да се ценят като доказателство по делото.

На следващо място, предвид бежанската история, не може да се направи извод, че именно твърдяното /но неустановено/ преследване поради етническа принадлежност стои в причинна връзка с напускането на страната по произход. Нещо повече – бежанската история /жалбоподателят е избягал от затвора в Турция/ води до извод за налчие на други причини за напускане, но не и за преследване поради посочените критерии.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или уничително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на

страната му по произход. Видно от приложената по преписката справка, не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в Т., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла заложен в Международното право и правото на Европейския съюз.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в Т.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Т. А., гражданин на Т., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 1869/19.8.2020 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: